

ע"פ 55001/08/16 - חסן סעו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 55001-08-16 סעו נ' מדינת ישראל

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופט אביגדור דורות
המבקש:	חסן סעו באמצעות עו"ד יעקוב ג'בר
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל באמצעות עו"ד כריסטיאן דיק

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה (סגן הנשיא, י' צימרמן) מיום 28.3.2016 בתת"ע 3471-03-16, בגדרו הורשע המבקש, על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן-"**הפקודה**") ונהיגה ברכב שעליו נמסרה הודעת אי שימוש, בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה. על פי כתב האישום, העבירות הנ"ל נעברו בתאריך 24.12.2015.

נימוקי הבקשה

1. בבקשה נטען, כי בית המשפט מוסמך להתיר הגשת ערעור, גם לאחר חלוף המועד הקבוע בחוק סדר הפלילי (נוסח משולב) (להלן-"**החוק**") ולא נדרשים טעמים מיוחדים לכך.
2. לדעת המבקש, נפלו פגמים בהליך בבית משפט קמא, היורדים לשורשו של הליך הוגן, המחייבים את ביטול פסק הדין והחזרת התיק לבית משפט השלום לתעבורה, לשמיעתו מחדש. הטענה המרכזית היא, שבתום הכרעת הדין, על בסיס הודאת המבקש בבית המשפט, עתרה באת כוח המדינה לעונש מאסר בפועל. בנסיבות אלה, קמה זכותו של המבקש להיות מיוצג על ידי סנגור, דבר שלא התבצע.
3. ביום 11.8.16 הוגש נגד המבקש כתב אישום נוסף (להלן-"**התיק החדש**"), המייחס לו נהיגה בתאריך 10.8.16 בזמן פסילה וללא רישיון וכן הוגשה נגד המבקש בקשה למעצר עד תום ההליכים. המבקש נמצא, בעת הגשת בקשה זו להארכת מועד (25.8.16), במעצר עד להחלטה אחרת ורק לאחרונה ממש, הבין את משמעות פסק הדין מחודש מרץ, שהביא לכך, שמעל ראשו של המבקש מרחף מאסר מותנה, שנגזר בפסק הדין נשוא בקשה זו.

עמדת המשיבה

4. המשיבה הגישה תגובתה לבקשה ביום 30.8.16 בגדרה התבקשתי לדחות את הבקשה. נטען כי מיום גזר הדין חלפו חמישה חודשים ולנוכח עקרון סופיות הדין, אין מקום להיעתר לבקשה.
5. ב"כ המשיבה הפנה לנוסח המסמך שצורף לכתב הערעור, שכותרתו "הזמנה לדין וכתב אישום", שם נכתבו הדברים הבאים: **"במידה ותורשע בדין, הנך צפוי לעונש הקבוע בסעיף 62 לפקודת התעבורה (נוסח חדש)..."**. נטען, כי כתב האישום והזימון שקיבל המבקש נוסחו כדין והמבקש בחר להגיע לדין בעצמו, משיקולים השמורים עמו, בחירה שגרתית באולמות בתי המשפט לתעבורה.
6. נטען כי הנסיבות במקרה זה אינן מצדיקות הארכת מועד להגשת ערעור, הן לנוכח הזמן הרב שחלף מיום גזר הדין והן לאור העובדה שלא נגרם למבקש עיוות דין.

דין והכרעה

7. ראשית, אדרש למחלוקת בין הצדדים, ביחס לנוסחו של כתב האישום. בעקבות הגשת עמדת הפרקליטות לבקשה, הוגשה ביום 30.8.16 הבהרה מטעם המבקש, בגדרה נטען כי ההזמנה לדין וכתב האישום שצורף להבהרה כנספח א' נערכו בכתב ידו של השוטר ביום 24.12.15 ונמסרו לידי המבקש באותו מעמד. נטען בהבהרה האמורה, כי קיים מסמך נוסף, שצורף כנספח ב' להבהרה מטעם המבקש, שאף כותרתו הינה "הזמנה לדין וכתב אישום", שהינו מסמך מודפס, שנחתם ביום 7.3.16, אולם מסמך זה מצוי בתיק התביעות בלבד ולא בתיק בית משפט קמא ומסמך זה לא הומצא למבקש.
8. הטענה בהקשר זה היא, שרק המסמך שסומן כנספח ב' (המסמך המודפס שנחתם ביום 7.3.16), כולל את ההודעה הנזכרת לעיל בסעיף 5. בכך נתפס ב"כ המבקש לכלל טעות, הואיל וגם נוסח ההזמנה לדין וכתב האישום בכתב ידו של השוטר (מיום 24.12.15, נספח א' להבהרה) שנמסרה למבקש, כולל בסיפא של סעיף ג' את הנוסח (המודפס), לאמור: **"במידה ותורשע בדין, הינך צפוי לעונש הקבוע בסעיף 62 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) ו/או לכל עונש אחר בפקודה..."**. המסקנה היא, שאין כל הבדל בין שני המסמכים, באשר שניהם כוללים פסקה כמעט זהה, בכל הנוגע ליידוע הנאשם, בדבר העונש הצפוי לו.
9. שנית, אתייחס לנימוק המהותי העומד בבסיס הבקשה להארכת המועד. בבקשה נטען, כי רק לאחרונה ממש נודע למבקש על הפגמים שנפלו בהליך שהסתיים בחודש מרץ בבית משפט קמא ומדובר בהדיט, המטופל במרכז לבריאות הנפש, שלא הבין את הנזק שנגרם כתוצאה מהרשעתו בחודש מרץ, אלא לאחרונה ממש, כאשר נוכח לדעת את השפעת פסק הדין נשוא הבקשה, הן בשלב המעצר עד לתום ההליכים והן בעתיד, בשלב הטיעונים לעונש בתיק החדש.

10. בנסיבות המקרה, אין מדובר במבקש אשר החמיץ בימים ספורים את המועד להגשת הערעור, אשר בפיו הסבר סביר לאיחור במועד. מדובר בנאשם שהחליט להתייצב בעצמו, ללא ייצוג, בבית משפט קמא והודה בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. לאחר שנגזר דינו, המבקש החליט שלא להגיש ערעור על פסק הדין מיום 28.3.16. לא נטען אחרת בבקשה או בהבהרה שהוגשו מטעם המבקש.

11. הטעם היחיד להגשת הבקשה לאחר כחמישה חודשים מיום פסק הדין, נעוץ בכתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים, בגדרו של **התיק החדש**, מחודש אוגוסט. פסק הדין מחודש מרץ, נשוא הבקשה שלפניי, נמצא לפתע מכביד, לנוכח האישום החדש ובקשת המעצר.

מדובר בעיני בצעד טקטי, הננקט באיחור רב, באופן שאינו מצדיק להאריך עתה את המועד שהוחמץ להגשת הערעור.

12. בחנתי את הטיעונים לעונש, שהושמעו על ידי באת כוח המדינה ביום 28.3.16 בבית משפט קמא. ב"כ המשיבה עתרה לעונש מאסר בפועל, מאסר מותנה ורכיבים נוספים. מבלי לקבוע מסמרות בדבר, הרי שאף אם היה מקום, באותו שלב, למנות למבקש סגור, כמצוות סעיף 15א(ב) **לחוק**, הרי שסעיף 15א **לחוק** מדבר על מאסר בפועל, ואילו על המבקש, לא הוטל עונש מאסר בפועל, אלא מאסר מותנה בלבד. בנסיבות אלה, כאשר בוחנים את ההליך בית משפט קמא, נראה, לכאורה, כי לא נגרם למבקש עיוות דין, המצדיק היעדרות לבקשתו.

סוף דבר

13. הגעתי למסקנה כי אין להיעתר לבקשה והיא נדחית בזה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ו, 11 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.